Cariera şi prăbuşirea „fulgerului negru"

JESSE OWENS

— Cabinier, milionar, artist şi iarăş cabinier —

La unul din strandurile de mâna treia ale New-Yorkului, unul dintre cabinierii negri îşi distrează clienţii, povestindu-le de ale sportului. Copiii, strânşi în jurul lui, îl ascultă cu mult interes.

Cabinierul negru, atunci când nu este înţeles, trece la „exemplificări" şi demonstrează cu o spontaneitate demnă de admirat, cum se ia „startul".

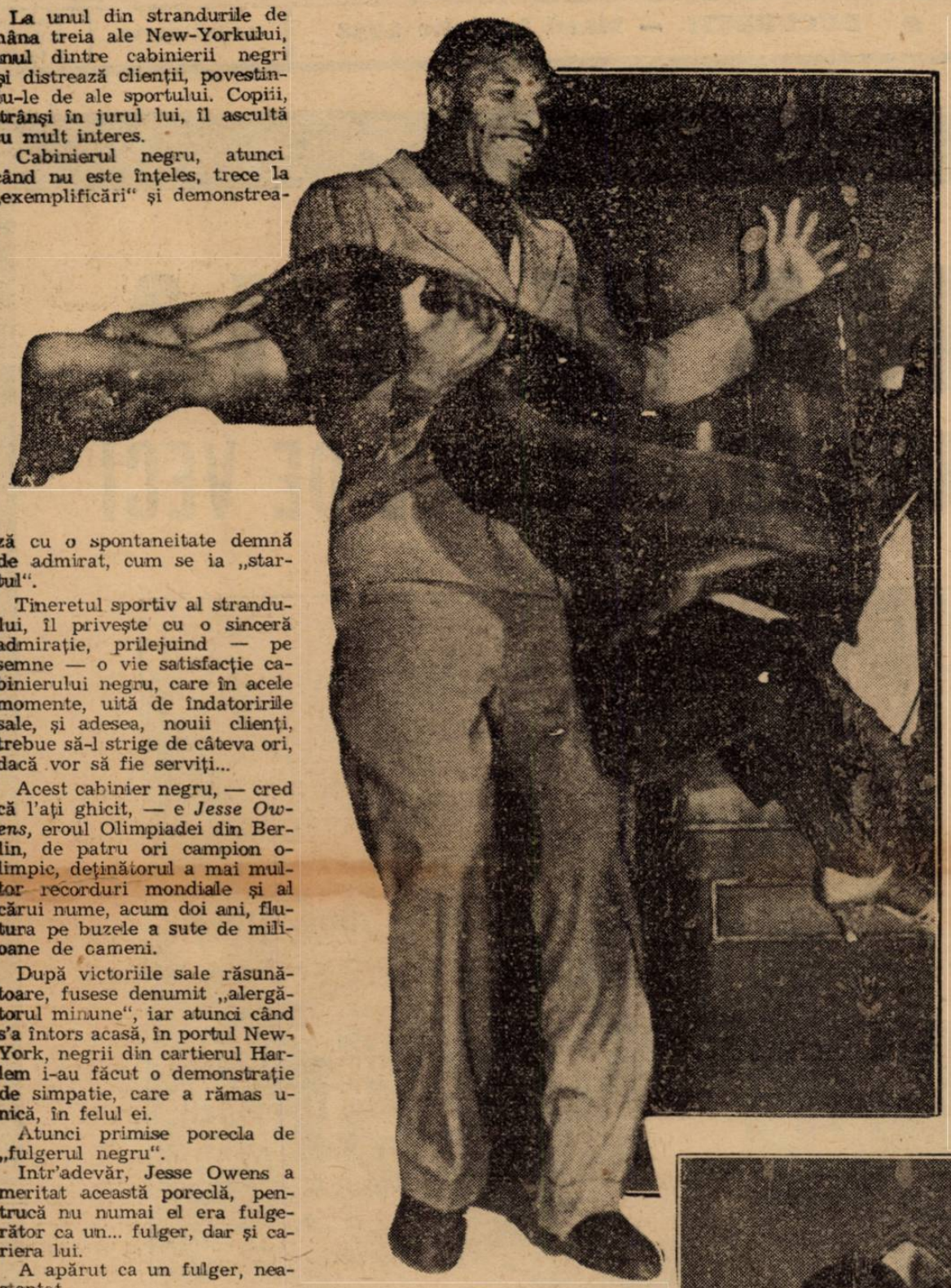

Tineretul sportiv al strandului, îl priveşte cu o sinceră admiraţie, prilejuind — pe semne — o vie satisfacţie cabinierului negru, care în acele momente, uită de îndatoririle sale, şi adesea, nouii clienţi, trebue să-l strige de câteva ori, dacă vor să fie serviţi...

Acest cabinier negru, — cred că l'aţi ghicit, — e *Jesse Owens*, eroul Olimpiadei din Berlin, de patru ori campion olimpic, deţinătorul a mai multor recorduri mondiale şi al cărui nume, acum doi ani, flutura pe buzele a sute de milioane de oameni.

După victoriile sale răsunătoare, fusese denumit „alergătorul minune", iar atunci când s'a întors acasă, în portul New-York, negrii din cartierul Harlem i-au făcut o demonstraţie de simpatie, care a rămas unică, în felul ei.

Atunci primise porecla de „fulgerul negru".

Intr'adevăr, Jesse Owens a meritat această poreclă, pentrucă nu numai el era fulgerător ca un... fulger, dar şi cariera lui.

A apărut ca un fulger, neaşteptat.

A strălucit şi a impresionat ca un fulger, ca apoi să dispară fulgerător.

UN DEBUT PROMIŢATOR

Jesse Owens a apărut pentru prima oară în piscina *Faimont Junior High Scool*, din *Cleveland*, în anul 1930.

Avea pe atunci 15 ani.

In calitate de cabinier, a intrat odată într'o cursă înjghebată de un grup vesel de tineri.

Bineînţeles, a caştigat uşor. Dar nu numai această cursă, ci şi celelate toate...

In curând i s'a dus faima, şi s'au găsit mulţi curioşi care au venit special la Cleveland să-l vadă pe „imbatabilul alergător".

Printre aceşti curioşi, se afla şi profesorul de gimnastică din Cleveland, *Riley*. Acesta l-a invitat la un antrenament şi văzând că tânărul negru are „talent", a atras atenţia cunoscutului antrenor de atletism *Snyders* asupra lui.

Restul se ştie. Specialistului *Snyders* nu i-a trebuit multă bătae de cap, să facă din el cel mai bun sprinter al tuturor timpurilor.

„Fulgerul negru" însă, a dispărut tot atât de fulgerător, cum a apărut şi a strălucit.

ATLETISMUL RENTEAZA ŞI NU PREA

După marile victorii dela Berlin a devenit profesionist.

Şi-a vândut faima şi talentul pentru „mărunţiş".

Chiar în Crăciunul anului victoriilor sale glorioase, îl găsim pe Jesse Owens în Cuba, unde se ia la întrecere cu „Julietta", câştigătoarea derbyului cuban.

Cursa este angajată pe 100 de yarzi, şi Owens câştigă cu 10 yarzi, în timpul de 9,4 secunde.

Această victorie, i-a adus însă prea puţine parale.

Owens abandonează cursele dela hipodrom şi înjghebează o orchestră.

Jazzul Owens cutreeră America în lung şi în lat, obţinând succese, cari îi aduc bani mulţi. Mai mulţi decât şi-ar fi închipuit vreodată.

Dar Jesse Owens nu se mulţumeşte cu atâta. Vrea şi mai mulţi dollari.

Crezând că orchestra sa este un număr de mare atracţie deschide un „night-club" (local de noapte).

La început toate merg strună, dar apoi vizitatorii se răresc şi barul dă faliment.

Jesse Owens şi-a pierdut toată averea, agonisită cu greutate, cântând nopţi fără sfârşit.

Oraşul său natal, Cleveland, impresionat de decăderea fulgerătoare a fiului său, îl angajează din milă... ca intendent al stadionului municipal şi apoi îl avansează la gradul de antrenor.

Dar Jesse Owens nu se împacă deloc, cu nouile sale atribuţiuni.

Se întoarce la vechea-i meserie de cabinier, şi are acum 22 dollari pe săptămână.

Sumă frumuşică pentru un cabinier, dar infimă pentru un om care cu doi ani în urmă, putea primi 100.000 de dollari pentru un singur angajament de film.

JOS: Jesse Owens, în plin avânt spre glorie. SUS: acelaş, devenit dansator de cabaret.

Mic istoric al jocurilor olimpice

Din toate marile manifestaţiuni sportive — sau jocuri — la cari luau parte grecii din toate cetăţile antice, jocurile olimpice cari se repetau din 4 în 4 ani, aveau cea mai mare faimă. Ele lăsau mult în urmă prin calitatea lor jocurile „Nemesiene", jocurile „Isthmice" din Corinth şi jocurile „Pythice" din Delphi.

Aceste jocuri se desfăşurau în onoarea lui Zeus şi în amintirea luptei pe care el a trebuit s'o poarte pe muntele Olimp, contra lui Saturn, care îi disputa împărţirea lumii.

Şi cu siguranţă că pentru vremea aceea — nu exista glorie mai mare pentru un elen, decât o Coroană Olimpică.

De sigur că, nu se poate face o comparaţie între aceste jocuri şi jocurile Romane cari, nu erau altceva, decât manifestaţiuni de cruzime şi cari au fost suprimate în anul 394.

O mie cinci sute de ani mai târziu, baronul Pierre de Coubertin, a reinviat Jocurile Olimpice în Grecia. Ele s'au disputat la Athena în anul 1896 şi au avut un astfel de succes, încât a determinat foarte multe naţiuni să se înscrie pentru organizarea lor, ştiind că astfel, ele vor deveni pentru mai multe săptămâni, un fel de „centru al lumii".

Pentru supravegherea organizării acestor jocuri, a fost creat un comitet internaţional Olimpic, al cărui preşedinte a fost ales baronul Pierre de Coubertin.

După războiul cel mare, Olimpiadele au fost reluate în anul 1920, la Anvers.

Apoi, din 4 în 4 ani, conform tradiţiei, jocurile au mai fost organizate în următoarele mari centre: în 1924 la Paris; 1928 la Amsterdam; 1932 la Los Angeles; 1936 la Berlin.

Pentru anul 1940, organizarea acestor jocuri fusese atribuită Japoniei, aceasta însă, din cauza războiului din Extremul Orient a renunţat la onoarea ce i se făcuse.